

Deset zastavení divadelního jara

V pořadí páté zastavení bylo ve Štítině. Celkem partnerská přehlídka, protože tam vydávají zdařilý časopis Slunečník (ještě Měsíčník a můžeme konkurovat i Erbenovi). Zde soutěžilo pět představení ve dvou prodloužených víkendech. Nejprve DS Kyjovice uvedl Ray Cooneyho Je to v rodině, Druhý den Morkovičti dali Sen od Marie Tesař. A den na to (20. 4.) Hradec nad Moravicí uvedl Podhorský penzion aneb Z malé hádky velká sázka Lumíra Kubátka. Já jsem se tam vypravil až ve čtvrtek 25. dubna na Raye Cooneyho Rodina je základ státu v provedení domácí ŠAMU. Così mi říkalo, že neudělám chybu. A neudělal jsem. Představení nakonec získalo nominaci na postup na KDP. Regionální přehlídka je zde vedena v domácím duchu, nabitý sál svědčí o podpoře publika. Na druhý den (to jsem již musel zpět) předvedlo divadlo Dobroslavice komedii Uděláte mě to znova? Laurenta Ruquiera. Přehlídku završil host z Poděbrad s Hospodou na Mýtince. Porota ve složení Hana Cisovská a

Dušan Zakopal s předsedou Ladislavem Vrchovským ještě doporučila do programu KDP Sen.

Je to sice děsně daleko, ale rád se tam podívám znovu. *PeHe*

středa 16. října 2013		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:30	přípravný výbor	klubovna
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	loučení Vysoké nad Jizerou	malý sál
13:00	loučení Lučany	malý sál
14:00	Odjezd na tajný výlet	před divadlem
14:00	seminář Ličení	Větrov
16:00	Blbec k večeři	velký sál
16:00		
16:30	Brodek u Přerova	
19:30	Blbec k večeři	velký sál
20:00		
20:30	Brodek u Přerova	
21:00	seminář KDP	půdička
21:00	zasedání poroty	klubovna
21:30	společenský večer	hasičovna

Větrník, zpravodaj XLIV. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Pavlína Schejbalová, Sárka Vodičková, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal.

Tisk H&H Servis

Náklad 150 ks

Cena 10 Kč

DENÍK KRAKONOŠOVA DIVADELNÍHO PODZIMU

VĚTRNÍK

Ročník XLIV.

Úterý 15. října 2013

číslo 5.

Dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:00	přípravný výbor	klubovna
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:30	loučení Boleradice	malý sál
13:30	příjezd Brodek u Přerova	MÚ
14:30	vítání Brodek u Přerova	MÚ
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Brodek u Přerova	před divadlem
16:00	Hrobka s vyhlídkou	velký sál
16:30		
17:00	Vysoké nad Jizerou	
20:00	Podivná závěť	velký sál
20:30		
21:00	Lučany	
22:00	seminář KDP	půdička
22:30	zasedání poroty	klubovna
23:00	společenský večer	hasičovna

Vybrali jste si svou rakvičku?

Do černého odělo se prostranství před divadlem, Krakonoš pronášel svou zdravici nad štkající skupinou, bílé kapesníky byly smáčeny proudy prolévaných slz nešťastných pozůstalých..... Před divadlo pomalu přijížděl černý pohřební vůz, na jehož bocích bílé nápisy hlásaly: „Naše advokátní kancelář vyřeší i podivné závěti“ nebo „Akce: do 15. 10. ke každé hrobce vyhlídka zdarma“. Vystoupili z něj smuteční řečníci, kteří pozvali v zastoupení rodin Tombových a Eliotových na smuteční kar, který proběhne dnes v divadle Krakonoš, a to odpoledne a večer. Soucitně pak popřáli oběma rodinám upřímnou zlomte vaz, nasedli do vozu a důstojně odjeli. Nešťastní pozůstalí zakončili stylovou trýznou citlivou připomínkou, že jednou si všichni z nás musí vybrat jednu svou pěknou, křehkou rakvičku. A tak přijďte uctít památku těch, kdo skonali: Krakonoše z Vysokého nad Jizerou a L.S.D. z Lučan nad Nisou. *jn*

Recenze: František Laurin

N. V. Gogol, Revizor, DS bratří Mrštíků, Boleradice

Soubor bratří Mrštíků z Boleradic uvedl skvělou Gogolovu komedii, která patří k nejlepším a nejhranějším titulům světové dramatické tvorby. Její popularita je možná i v tom, že rezonuje v každé době, protože bída charakterů, tupost myšlení a mazanost místních politiků je neporazitelná. Samozřejmě i dnes. Podstatou Gogolova díla je výrazná tendence v nadsázce a hyperbole, která ale nevychází jen z vnějších karikaturních rysů, ale z vnitřní posedlosti a vypjatosti, jež si nachází svůj vnější výraz ve výjimečných okolnostech.

Inscenace přehledně vypráví příběh, diváci se slušně baví často víc vynikajícím Mahlerovým překladem. Festivalové představení však působilo jako by se vytrácela energie postav vycházející z mimořádných okolností. Kámen vržený do rybníka zprávou

Seminaristé KDP na půdičce

Ceny jsou jako neštovice, jednou je dostane každý

Dvě hodiny trvala beseda s dokumentaristou Pavlem Štinglem a Miroslavem Jankem, kteří jsou mimo jiné také autory filmu z Pasek nad Jizerou a okolí Mír jejich duši, v němž většinu rolí sehráli právě vysočtí ochotníci. Zprvu se zdálo, že beseda nebude úplně jednoduchá pro moderátora Milana Schejbala, neboť M. Janek na rozdíl od P. Štingla nepatří právě k mnohomluvným osobám. Postupem času se však rozprávěl také. Mluvil o svém natáčení ještě amatérských filmů v rodné Úpici, o práci v americkém exilu, i o střihání celovečerního dokumentu Občan Havel. „Všechny materiál, který Pavel Koutecký o první prezidentovi porevoluční republiky za 13 let natočil, jsme nejprve sestříhali na nějakých šest hodin a půjčili jsme si maloskalskou Androvnou, kde jsme veřejnosti promítli tři díly v pátek a tři v sobotu. O přestávkách jsme diskutovali. Bylo

to úspěšné a pro nás to mělo velký efekt – chtěli jsme vědět, jak bude film fungovat na diváky. Ale běžně takhle praxe není možná,“ vzpomínal Janek. Pavel Štingl se rozhovořil například i o své práci na projektu rozsáhlé multimediální expozice válečné historie pro památník v Lidicích i o zlaté době pro tvorbu dokumentů, během které vznikly rozsáhlé politické dokumentární filmy z bývalých socialistických zemí. Oba autoři získali za svou práci mnoho prestižních mezinárodních ocenění. Oba se však shodli na tom, že počtem cen nelze úplně objektivně měřit kvalitu díla. „Billy Wilder řekl, že cena je jako neštovice, jednou to musí dostat každý,“ usmál se Janek, podle kterého ceny nejsou dobré kritérium pro hodnocení kvality práce. „Dobré kritérium je člověk, který má co říct a který neprosal celý film.“ *jn*

Mám radost. Mám opravdu radost.

Stejně jako vždy, když zjistím, že pro obyčejného diváka není divadlo to samé, co televize, kterou zapne, vypne a moc nepřemýšlí o tom, co právě viděl.

Počasí Krakonošovu divadelnímu podzimu zatím přeje – sluníčko svítí a lidé se vydávají do ulic a parku na procházky. Rozhodla jsem se, že i já půjdu na chvíli ven...a snad mě napadne, co vlastně psát. Sedla jsem si na trávník u kostela, koukala na divadlo a čekala na spásnou myšlenku. V tu chvíli se mi nepodařilo nic vymyslet, inspirace prostě nepřicházela. Místo psaní jsem však vyslechla několik zajímavých rozhovorů, kdy si návštěvníci KDP sdělovali své zážitky z představení, rozebírali je spolu a někteří dokonce zašli za herci, děkovali jim a gratulovali ke skvělým výkonům.

Divadlo má smysl. A těší mě, když divák dokáže o něčem přemýšlet a ne jen odcházet z divadla se slovy „Bylo to hezké“.

šv

VOBSKOČÁCI!!!

Přátelé roztomilí, ač nás již mnoho není, je třeba držet fázónu. Platte příspěvky, ať máme!!! Nezapomeňte si na čtvrtek odpoledne jednak najít čas, dále zachovat dobrou náladu, připravit další kámen do budované pyramidy, účastnit se akce „Vtip za...“.

Taktéž se všichni, kteří se hromadění zúčastníte a budete mít zapláceno, případně tak učiníte na místě – tedy vy všichni se na úvodní shromáždění před Krakonošem postavíte s lehkou šálou z toaletního papíru, abyste byli k poznání. Doporučujeme použít nepoužitý!

Vaše půlky

VOBSKOČÁCI!!!

Za půlkou

*Počasí se uklidnilo,
sluníčko nás hřeje zas,
nikde ani trochu bílo
a už vůbec žádný mráz.*

*Počasí se lehce střídá,
prostě podzim jak má být,
Krakonoš to pevně hlídá
a proč náhle tenhle klid?*

*Rozlétla se totiž zpráva,
přinesla ji sojka z hor,
Krakonoš si pozor dává,
neb dorazil „Revizor“.*

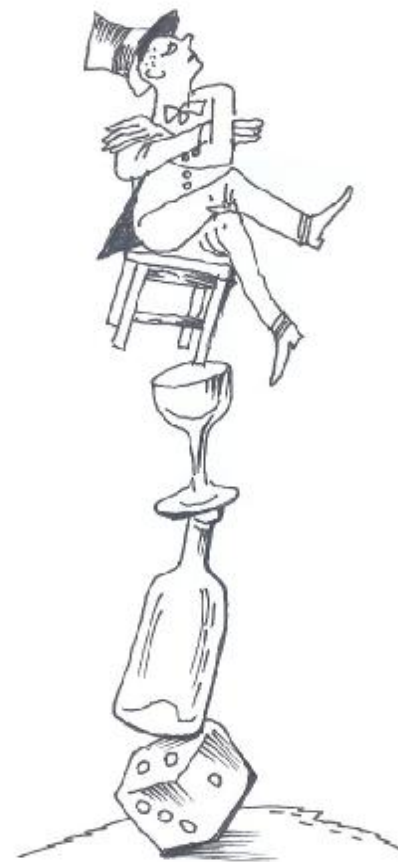
*Když už pije podle tradic
rosé, bílé, červené
dobré víno z Boleradic –
vše musí být střežené!!!*

*V „Mikve“ jsme se ponořili,
„Zlomatku“ si odnes čas,
v „Malovaném“ aspoň chvíli
chtěl si zahrát každý z nás.*

*Půl soutěžních představení
minulosti je už dnes,
ještě ale konec není.
Jedno ale každý věz!*

*Hlídá nás asi shora –
poslali k nám „Revizora“!!!*

jh

skvělých situací (například první setkání hejtmana s Chlestakovem, nebo diferencované a stupňované přijímání úplatků) nejkřiklavěji snahou a bohatostí jak se vyvléknout ze situace nebo situace využít a zvítězit. Nedomáhá se realizaci podstatné linie hry, kdy z malé ustrašené nuly se stává osobnost, která si hraje s každým, jak potřebuje. Právě tak postava hejtmana nenachází v průběhu jednání svou novou skvělou identitu, po níž následuje pád. Dámy spíše příjemně vypráví, než aby byly posedlé přítomností skvělého nápadníka. A tak i v konci přítomní málo zúčastněně sledují pád hejtmana, který se snaží vinu na někoho hodit.

Herecké prostředky kolísají mezi tendencí ke karikatuře, konverzační komedií, jistě rétorické deklamaci a realistické drobnokresbě. Těžko říct, co způsobilo, že jiskrná, štavnatá, až groteskní komedie se stala spíše řadou drobných scén a že v uměřenosti a pečlivosti se vytrácel vlastní smysl inscenovaného textu.

Bylo to příjemné, ale ne zcela naplněné setkání s výjimečným autorem Gogolem.

ZÁŽITKY POZNÁNÍ
SBLÍŽENÍ RADOST
DEBATA KONTAKT
SEMINÁŘ ZÁJEM ROZBORY
HASIČOVNA TANEC HUDBA
V Z R U Š E N Í
LUDĚK HORKÝ
CIT
SPOLUPRÁCE IMPROVIZACE

MONOLOG POROZUMĚT
SCHEJBAL MILAN
HONZA HEJRAL
SMÍCH ZPĚV
KRITIKA
HRA

*Souhrn pocitů, které
v účastnících kurzu
KDP mladým vyvolala přehlídka*

KDP mladým

Divadelnímu spolku bratři Mrštíků z Boleradic se ztvárnění světoznámé hry Revizor zdařilo.

V první části byla cítit dynamika, která se bohužel ke konci vytrácela. Druhá část inscenace působila uspěchaně a nedodělaně.

Herecké výkony nezklamaly, ale ani nezvedly ze židle.

Bohužel se musíme omluvit za stručnost článku, ale zítra ráno musíme do školy.

Gogol na kresbě Puškina

Řekli půdičkáři

Ocenili jsme snahu souboru uvést klasický titul. Kultivované představení nešlo dál než ke sdělení textu a mrzelo nás, že nebyl jasně vyjádřen názor na myšlenkový obsah Gogolova Revizora

ANKETA

Vzpomínky a Krakonošův divadelní podzim tak nějak patří k sobě... Jaká je ta vaše nejstarší vzpomínka spojená s divadlem? A jakou máte nejstarší vzpomínku na vysokou přehlídku?

pas

První vzpomínku z divadla mám na loutky a přímo na Kašpárka. Ještě teď si pamatuju, jak jsme ho jako děti nafukovali a nafukovali, až z něho byla Slávka a přinesla nám nadílku od Mikuláše. Mezi loutkami jsem musela být jako doma...

Na „velké“ divadlo mám vzpomínek tolik, že nevím, která je nejstarší. Pamatuju si třeba, jak mi běhal mráz po zádech z toho zvuku, když Pecák jako Ďábel brousil nůž dědečkovi – tedy Shylokovi. Také si pamatuju, že babička měla v Únosu Sabinek každou náušnici jinou a když jsem si toho všimla, tak mě naprosto klidně ubezpečila: „To nic, vono to na tu dálku stejně nebude vidět.“

A na přehlídku mám nejspíš první vzpomínku na půdičkovou kuchyňku. Jak jsme tam seděly na schodech a loupaly babičce brambory nebo česnek – to když se tam ještě vařilo. Moc hezky se u toho poslouchalo o tom, jak to „bejvalo dřiu“.

*Daniela Hejralová,
t.č. Calgary, Alberta, Kanada*

První vzpomínka na divadlo – myslím, že to byla vysocká Lucerna a ta nádherně nasvícená lípa! Takový můj prázáček z divadla: Lípa a Slávka Hubáčiková coby Hanička, jak se do ní schovávala.

A nejstarší vzpomínky na přehlídku jsou paradoxně spojené se školou, odkud se chodilo rovnou do divadla, protože doma nikdo nebyl, všichni byli tady. A na půdičce se psaly úkoly.

*Jan Vaverka ml.
Vysoké nad Jizerou*

Mládí je velmi upřímné

Ne, že by starší nebyli upřímní, ale už si mnohým prošli a na vše jdou opatrněji - na rozdíl od mladých, kteří na rovinu řeknou, co si myslí.

První polovina semináře, na kterém se rozebíralo představení Mikve (Rádobydivadlo Klapý), byla vážnější, tišší a porotci se snažili upozornit na chyby opravdu velice mírně a jednalo se spíše o rady, které by mohly pomoci souboru najít tu správnou cestu k inscenování.

Mladí gymnazisté se ale nebáli tvrdé kritiky – řekli naprosto přímo, co se jim nelíbilo. A že toho nebylo málo. Velice mě zaujala a pobavila (a nejen mě) hláška Anežky Buriánkové, když se zmiňovala o podivném konci hry: „Na vesnici se rozkřiklo, že je v Penny sleva na brambory, tak hurá, jdeme na brambory.“ Režisér Ladislav Valeš tyto připomínky přijal s úsměvem a dodal, že v jejich věku byl také tak tvrdý, možná ještě více.

Porota však dokázala ocenit scénografii, kostýmy a program, který je prý velice dobře graficky zpracovaný a čitelný. Studenti gymnázia v Semilech zase vyzdvihli výkon Karolíny Baňkové v roli Eliševy a Petry Maťákové jako Miki.

Druhá polovina semináře se zabývala Zlomatkou divadelního souboru Zmatkaři z Dobronína. Nálada se opět uvolnila a všichni žertovali. Možná to bylo tím, že se stačili občerstvit, dát si kávu a probrat se k plnému vědomí.

Zase bylo slyšet více chvály než připomínek, vyzdvižen byl pak především vztah mezi hlavními protagonisty (Ludmila Doštalová a Jan Hejral), kde je vidět skvělá práce a vnímání se navzájem. Všechno, s čím se na jevišti pracovalo, bylo tak dokonale propojené, že nebylo možné oddělit jedno od druhého a porotci si museli dávat pozor, aby neopakovali to, o čem se již zmiňoval některý z kolegů. Pár výtek samozřejmě padlo – většinou

spojené s načasováním – občas by to chtělo delší pauzy, aby vše ještě více zapůsobilo.

Na studentech zanechalo představení takový dojem, že z toho sami byli překvapeni. S výkony herců byli spokojeni a až do konce zůstávali v napětí, jak celý rozehraný příběh vlastně skončí. S ničím neměli žádný větší problém, proto kritiku zcela vynechali.

šv

Je teď doba korupční

Alena Chalupová, režisérka DS bratří Mrštíků, Boleradice

Proč jste zvolili tak notoricky známou hru o korupci – skoro aktuální téma.

Právě, že mě k tomu přivedlo to, že je teď taková doba korupční, takže jsem vyhrabala tuto starou hru korupční, kterou jsem měla kdysi v hlavě. To už bude takových třicet let, kdy jsem ji chtěla hrát. Potom jsem ji odložila a teď jsem se k ní opět takhle dostala.

Jak hru přijali herci? Chápu, že režisér má hlavní slovo,....

Ale řekla bych, že tak nějak s nadšením téma přijali.

Kolikátá je to repríza?

Pavle.... Pokolikáté to hrajeme? Holky....? Dvaatřicátá repríza to je.

No klobouk dolů, tak zlomte vaz.

PeHe

Maláčová prý posílá do Vysokého missky

„Klapáci už jsou trochu jako zdejší inventář a naše poděkování za představení jde vskutku od srdce,“ řekl Karel Bárta st. a předal Ladislavu Valešovi paličkováného harlekýna.

Svou premiéru v roli hostesky si právě se souborem z Klapého odbyla Klaudie Blažková, která zvědavé obci ochotnické sdělila, že není velký řečník: „Děkuji

souboru, že to se mnou vydržel, co dělali, nevím, protože jsem šla spát první. A nikdy nebonzuju,“ usmívala se půvabná blondýnka.

L. Valeš se jako muž postavil na ochranu hostesky Klaudie. Prý, když ji prvně spatřil, podezíral paní Maláčovou, že do Vysokého poslala jednu z adeptek soutěže, aby ji naučili hrát divadlo. „Klaudie je velmi milá dá-

ma, udělala pro nás mnohé, i hlídala našeho malého budoucího člena souboru. Pokud bychom do Vysokého zase přijeli, dejte nám ji,“ požádal režisér z Klapého a doznal, že s postupem let se stále snadněji dojíká. „My se s vámi vždy těžce loučíme, ale vždy se snažíme znovu přijet ať už s divadlem, nebo jen tak na vás.“

jn

Jediné, co mohu říct: opili mě!

Se souborem Zmatkaři z Dobronína se loučila Svata Hejralová. Prý kdo jiný, než ona, když se jí do Dobronína odrodil syneček. Předala dárek a pak hledala hostesku souboru, která dle zaběhlých zvyklostí měla na svého svěřence prásknout všechny jeho nepravosti.

Leč hosteska Klárka nebyla. Soubor ji zcela zničil. Prosakovaly informace, že Klárka byla sice viděna v divadle v době oběda, ale vypadala prý dost bidně.

Vladimír Mátl z Dobronína

chtěl Klárčinu čest bránit a řekl, že dívka se o soubor starala vzorně. „Byla s námi celou noc až do rána a s každým zvlášť. Tedy jen její určitá část. konkrétně to byly boty,“ vysvětloval režisér. Prý dorazil na Větrov s párem bot velikosti 36 v ruce, které dámám ze souboru nepatřily. „A pak jsem si vzpomněl, že naše hosteska už nemohla na vysokých podpatcích vydržet a tak mi je dala do úschovy.“ A co s botkami na Větrově v pánském pokoji? „Číslo na Klárku jsem neměl,

volal jsem tedy Honzíkovi, jestli tam Klárku nemá. Měl, ale prý nefunkční. Tak jsem já jako pravičák spal s botou pravou, kolega levičák s tou levou. Jak říkám, Klárka s námi byla až do rána, s každým zvlášť,“ dovypořádal Vladimír Mátl v okamžiku, kdy do místnosti dorazila právě zmiňovaná slečna. „Jediné, co mohu říct: opili mě,“ bránila se dívka a dodala, že lepší soubor si nemohla přát. Nicméně Zmatkařům z Dobronína už ji prý Vysočtí nepůjčí.

jn